

General | | Actualitzat el 20/12/2021 a les 07:36

Tenir feina estable i no poder ni pagar un got de llet per les teves filles

La Vanesa Pons ens explica la seva situació

[inicentrareport]

[Ver esta publicación en Instagram](#)

Una publicació compartida de Criar.cat (@criarcat)

No he estat mai rica. Sempre he sobreviscut com he pogut. **Mai m'he eixugat el cabell amb assecador i les meves filles tampoc.** Vaig créixer com vaig poder en un entorn molt humil i porto treballant des dels 14 anys. Vivint i lluitant pel dia a dia. Un dia vaig decidir tirar endavant un negoci, un bar, i allò va ser una gran cagada. Ara dec molts diners al banc.

Des d'aleshores em vaig anar aïllant. Com podia ser què m'hagués pagat tot això. Treballava netejant un hospital i **m'havia de colar al metro per poder donar un got de llet a les meves filles.** Cobrava 1.500 euros, i 1.500 euros que s'emportava el banc.

No podia pagar la llum. La punxava. I el més fort de tot és que estava treballant. Quan em vaig quedar embarassada de la meva segona filla ja no em van tornar a trucar. Vaig tenir la mala sort que la persona que em va recomanar a la feina va morir, i no hi vaig poder tornar a entrar.

Estava enfadada amb el món, i **aquella violència la transferia a les meves filles**, i també amb la parella. Amb tot plegat la meva parella es va quedar a l'atur i la situació va empitjorar. Quan em deien alguna cosa o em sentia atacada explotava, era molt agressiva amb tot. No estava bé.

Des del Casal dels Infants em van proporcionar ajuda psicològica. Arran de rebre l'ajuda vaig anar veient una mica la llum tot i trobar-me en un cercle viciós: No em donen l'ajuda dels 300 euros de menjador per filla si treballo. És ben bé que quan menys tens aquesta societat t'empeny a fer feina "en negre". **Si treballes i guanyes com jo 4 euros l'hora no tens dret a res.**

Ara treballo fregant cases. M'he fet autònoma. I tot i això ahir vaig entrar a 3 supermercats diferents perquè **només tenia un euro i mig per poder menjar.** El tema de no tenir calefacció no té importància per a mi. Ens vestim amb diverses capes i vivim en un pis de 50 metres quadrats ple de capsos, que sembla més aviat un magatzem perquè no vull tirar res. Mai sé quan ho podria necessitar i pot ser que no ho pugui comprar.

Viure contant fins i tot els cèntims que et queden per passar el mes és un estrès molt gran, i més quan tens criatures. Ara la petita té polls. No puc comprar els xampús caríssims que venen a la farmàcia. Ho fem com podem. **Quan tenen mal de panxa tampoc els puc comprar probiòtics. Amb un iogurt ja fem.**

Amb el poc que guanyo no puc ni pagar el lloguer. Tinc la sensació que la meva vida consisteix amb aguantar i aguantar. I el pitjor és que **les meves filles inevitablement noten la meva preocupació constant.** L'altre dia la meva filla gran va dir-li a un dependent que no feia falta que li posés el paper per por de si li cobraven.

I amb tot això vull dir que el que el que per a moltes famílies és un fet habitual, per a mi ja no és ni un privilegi, perquè jo ja ni ho contemplo.

[info]Si vols ajudar a famílies com la de la Vanesa fes un donatiu al Casal dels Infants, al número

de Bizum 00327. Moltes gràcies! [/info] [ficentrareport]